

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 204/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1.USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)		
G. W.	został oskarżony o to, że: I. w okresie od bliżej nieustalonego dnia i miesiąca 2015 roku do dnia 15 lipca 2015 roku, pełniąc funkcję prezesa spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w N. 10A, (...)-(...)		

P., KRS (...), NIP (...),
wbrew art. 69 ust. 1 ustawy
z dnia 29 września 1994r.
o rachunkowości nie złożył
w Sądzie Rejonowym
dla m. st. Warszawy
we właściwym Wydziale
Gospodarczym Krajowego
Rejestru Sądowego
sprawozdania
finansowego za rok 2014,

***tj. czyn z art. 79
pkt 4 ustawy z dnia
29 września 1994r. o
rachunkowości***

II. w okresie od
bliżej nieustalonego dnia
i miesiąca 2016 roku do
dnia 15 lipca 2016 roku,
pełniąc funkcję prezesa
spółki (...) Sp. z o.o. z
siedzibą w N. 10A, (...)-(...)
P., KRS (...), NIP (...),
wbrew art. 69 ust. 1 ustawy
z dnia 29 września 1994r.
o rachunkowości nie złożył
w Sądzie Rejonowym
dla m. st. Warszawy
we właściwym Wydziale
Gospodarczym Krajowego
Rejestru Sądowego
sprawozdania
finansowego za rok 2015,

***tj. czyn z art. 79 pkt
4 ustawy z dnia 29
września 1994 r. o
rachunkowości***

III. w okresie od
bliżej nieustalonego dnia
i miesiąca 2017 roku do
dnia 15 lipca 2017 roku,
pełniąc funkcję Prezesa
spółki (...) Sp. z o.o. z
siedzibą w N. 10A, (...)-(...)
P., KRS (...), NIP (...),
wbrew art. 69 ust. 1 ustawy
z dnia 29 września 1994r.

	<p>o rachunkowości nie złożył w Sądzie Rejonowym dla m. st. Warszawy we właściwym Wydziale Gospodarczym Krajowego Rejestru Sądowego sprawozdania finansowego za rok 2016,</p> <p>tj. czyn z art. 79 pkt 4 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	
<p>Sąd ustalił następujący stan faktyczny:</p> <p>W dn. 23.05.2014 pod nr KRS (...) zarejestrowana została spółka (...) sp. z o.o. Prezesem zarządu i jedynym udziałowcem spółki został oskarżony G. W.. Oskarżony nie złożył sprawozdań finansowych do KRS za lata 2014-2016.</p> <p>W dn. 13.02.2017r. oskarżony zawarł umowę sprzedaży udziałów w spółce z M. B..</p> <p>Księgowość spółki prowadziła M. O., która do połowy 2016r. sporządzała sprawozdania i przekazywała oskarżonemu.</p> <p>W dn. 13.09.2019r. oskarżony złożył do KRS brakujące dokumenty.</p>	<p>Powołany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:</p> <ul style="list-style-type: none"> - odpis KRS (k. 2-4) - pismo Sądu Rejonowego dla m.st.Warszawy z zał. (k. 6-15) - umowa (k. 48-50) - zeznania M. O. (k. 64-65, 235) - częściowo wyjaśnienia oskarżonego (k. 88-89) - wydruki (k. 96-101) - dokumenty złożone przez oskarżonego (k. 110-154) 	
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione		

Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód		
1.Ocena DOWOdów			
1.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
wyjaśnienia oskarżonego (k. 88-89)	Sąd obdarzył wyjaśnienia oskarżonego wiarą w zakresie, w jakim przyznał ona na fakt nieskładania sprawozdań finansowych do KRS – w powyższym zakresie wyjaśnieniom tym nie zaprzecza żaden inny dowód. Za niewiarygodne natomiast Sąd uznał twierdzenie oskarżonego, że do złożenia sprawozdań zobowiązane było „biuro księgowe” – powyższemu przeczy wprost treść zeznań M. O.. W tym stanie rzeczy Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego za przydatne jedynie częściowo do oparcia na nich ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.		

<p>zeznania M. O. (k. 64-65, 235)</p>	<p>Sąd obdarzył zeznania świadka wiarą w całości – świadek jest dla oskarżonego osobą obcą, stąd też, zdaniem Sądu, nie miałyby ona powodu, by jakiegokolwiek okoliczności sprawy przedstawić niezgodnie z prawdą.</p>		
<p>- odpis KRS (k. 2-4) - pismo Sądu Rejonowego dla m.st.Warszawy z zał. (k. 6-15) - umowa (k. 48-50) - wydruki (k. 96-101) - dokumenty złożone przez oskarżonego (k. 110-154)</p>	<p>Wskazane dowody Sąd obdarzył wiarą w całości - zostały one zgromadzone prawidłowo, dokumenty zaś sporządzone przez osoby do tego uprawnione, stosownie do przepisów regulujących ich formę i treść, stanowiąc tym samym wierne odzwierciedlenie okoliczności w nich opisanych. W tym stanie rzeczy Sąd nie znalazł podstaw, by odmówić im wiary.</p>		
<p>1.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>1.PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>			
	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Oskarżony</p>	

#	1.3. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Przepis art. 79 pkt 4 ustawy z 1994r. o rachunkowości penalizuje zachowanie polegające na nieskładaniu sprawozdania finansowego lub sprawozdania z działalności we właściwym rejestrze sądowym, odnosząc się do niezrealizowania obowiązku określonego w art. 69 tej ustawy (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2013r. o sygn. III KK 285/13, LEX nr 1363024).</p> <p>Zgodnie z przepisem art. 69 ust. 1 pkt cyt. ustawy kierownik jednostki składa we właściwym rejestrze sądowym roczne sprawozdanie finansowe, sprawozdanie z badania, jeżeli podlegało ono badaniu, odpis uchwały bądź postanowienia organu zatwierdzającego o zatwierdzeniu rocznego sprawozdania finansowego i podziale zysku lub pokryciu straty, a w przypadku jednostek, o których mowa w art. 49 ust. 1 ustawy</p>			

- także sprawozdanie z działalności - w ciągu 15 dni od dnia zatwierdzenia rocznego sprawozdania finansowego, natomiast jeżeli sprawozdanie finansowe nie zostało zatwierdzone w terminie określonym w art. 53 ust. 1 ustawy, to należy je złożyć w rejestrze sądowym w ciągu 15 dni po tym terminie, a także 15 dni po jego zatwierdzeniu wraz z dokumentami, o których mowa w ust. 1 (ust.2). Przepis art. 53 cyt. ustawy stanowi, że roczne sprawozdanie finansowe jednostki, z zastrzeżeniem ust. 2b, podlega zatwierdzeniu przez organ zatwierdzający, nie później niż 6 miesięcy od dnia bilansowego. Tym samym ustawa nakłada obowiązek zatwierdzenia rocznego sprawozdania finansowego nie później niż 6 miesięcy od dnia bilansowego (w przypadku gdy rok obrotowy pokrywa się z rokiem kalendarzowym, sprawozdanie finansowe należy zatwierdzić do 30 czerwca) (vide Walińska E., (red.), Ustawa o rachunkowości. Komentarz, WKP 2018).

Jednostkę stanowią w myśl art. 3 ust 1 ustawy o rachunkowości wszelkie podmioty określone w art. 2 ust. 1 cyt. ustawy, a więc również spółki handlowe. Pojęcie kierownika jednostki definiuje z kolei art. 3

ust. 1 pkt 6 cytowanej ustawy, według którego jest nim m.in. członek zarządu lub innego organu zarządzającego, a jeżeli organ jest wieloosobowy - członkowie tego organu, z wyłączeniem pełnomocników ustanowionych przez jednostkę. Oczywiście również w świetle przepisu art. 201 §1 ksh pozostaje, że „kierownik jednostki” w rozumieniu art. 69 ust. 1 ustawy o rachunkowości to w wypadku spółki z o.o. jej zarząd. Zaznaczyć w tym miejscu należy, że podmiot prowadzący usługowo księgi rachunkowe spółki nie jest zobowiązany lub nawet uprawniony do składania sprawozdań finansowych do właściwego rejestru sądowego. Takich kompetencji nie przewiduje także ustawa z 1996r. o doradztwie podatkowym. Z treści art. 52 ust. 2 ustawy z 1994r. o rachunkowości wynika jedynie obowiązek podpisania sprawozdania finansowego przez osobę, której powierzono prowadzenie ksiąg rachunkowych obok kierownika jednostki, który takie sprawozdanie jest zobowiązany dodatkowo złożyć we właściwym sądzie (vide wyrok Sądu Najwyższego z dn. 16.10.2014r. o sygn. II KK 279/14, LEX nr 1541051).

W sposób szczególny podkreślenia wymaga, że czyn z art. 79 ust. 4 ustawy o rachunkowości nie stanowi jedynie niewykonania jakiegoś obowiązku o charakterze czysto biurokratycznym, który tak naprawdę nie ma żadnego znaczenia z punktu widzenia działalności gospodarczej. Rachunkowość służy bowiem temu, by rzetelnie i jasno przedstawiać sytuację majątkową i finansową danego podmiotu oraz jej wynik finansowy, a ich złożenie do jawnego rejestru służy temu, by potencjalni kontrahenci mogli w sposób miarodajny ocenić perspektywy współpracy gospodarczej z danym przedsiębiorcą. Nie można więc wywodzić, iż nieskładanie sprawozdań przez spółkę nie wiąże się z żadnym zagrożeniem dla potencjalnych kontrahentów. Waga sprawozdań finansowych w rzetelnym obrocie gospodarczym jest na tyle istotna, iż ustawodawca wprowadza niejako podwójny reżim odpowiedzialności osób zobowiązanych do ich złożenia - zarówno poprzez postępowania przymuszające prowadzone przez sąd rejestrowy, jak i poprzez odpowiedzialność karną (vide wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z

dn. 14.02.2019r. o sygn. IV Ka 17/19, LEX nr 2673204).

Fakt, że oskarżony w okresach objętych zarzutami sprawozdań nie złożył, wynika przy tym bezspornie zarówno z akt rejestrowych spółki, jak i wyjaśnień samego oskarżonego oraz zeznań M. O.. Sąd stanął w powyższym zakresie na stanowisku, że oskarżony w powyższym zakresie działał z zamiarem bezpośrednim – Sąd uznał, że skoro oskarżony podjął się objęcia stanowiska prezesa zarządu w spółce z o.o., miał on doświadczenie w biznesie, nadto był osobą dojrzałą, o dużym doświadczeniu życiowym, a tym samym miał on świadomość obowiązków, ciężących na nich jako jednoosobowym zarządcie spółki z o.o., w tym okoliczności, że pełni on funkcję kierownika jednostki w myśl art. 69 ust.1 ustawy o rachunkowości. Zaznaczyć w tym miejscu godzi się, iż nie ma znaczenia dla odpowiedzialności z art. 79 ust. 4 ustawy o rachunkowości kwestia wystąpienia szkody w związku z popełnionym czynem zabronionym, albowiem jest to przestępstwo formalne, a tym samym dla odpowiedzialności sprawcy nie mają znaczenia skutki jego

działania, lecz penalizowany jest sam fakt niedopełnienia obowiązków nałożonych na przedsiębiorcę w ustawie, a nie skutki ich niedopełnienia.

Sąd miał na uwadze, że nawet gdyby przyjąć hipotetycznie – inaczej, niż Sąd przyjął w realiach niniejszej sprawy – że oskarżony faktycznie zlecił komukolwiek przesyłanie sprawozdań do KRS, winien on powyższe też i kontrolować, mając wszak świadomość, że odpowiedzialność w powyższym zakresie obciąża zarząd spółki, w tym zaś wypadku – oskarżonego.

Oceny powyższej nie zmienia fakt zbycia udziałów w spółce, albowiem nie jest to równoznaczne z odwołaniem zarządu (art. 201 §4 ksh); o odwołaniu takim zresztą brak jest wzmianki w KRS.

#	1.4. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	1.5. Warunkowe umorzenie postępowania		

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	1.6. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	1.7. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
1.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Punkt wyroku	Przytoczyć okoliczności		
	W odniesieniu do przypisanych oskarżonemu czynów z art. 79 ust. 4 ustawy o rachunkowości Sąd uznał stopień ich społecznej szkodliwości za znaczny – Sąd miał na uwadze, że oskarżony działaniem swoim naruszył obowiązek sprawozdawczy w zakresie		

spółki (...) sp. z o.o., a tym samym pozbawił potencjalnych kontrahentów możliwości rzetelnej oceny jej sytuacji finansowej. Podobnie jako znaczny Sąd ocenił stopień winy oskarżonego – oskarżony działał umyślnie, mając przy tym niczym nieograniczoną możliwość zachowania się zgodnie z prawem, czego nie uczynił.

Znaczny stopień winy i znaczny stopień społecznej szkodliwości każdego z czynów Sąd uznał za okoliczności obciążające oskarżonego. Analogicznie za okoliczność taką Sąd przyjął dotychczasową karalność oskarżonego (k. 228).

Jako okoliczność łagodzącą Sąd przyjął, że oskarżony aktualnie uzupełnił w KRS brakujące dokumenty.

I

Sąd stanął na stanowisku, że wskazany już powyżej stopień winy oskarżonego i stopień społecznej szkodliwości zarzuconych mu czynów przemawiają za uznaniem, że oskarżonemu winna zostać wymierzona kara w wymiarze pozostającym znacznie powyżej dolnego progu ustawowego zagrożenia. Jednocześnie jednak powołane powyżej okoliczności łagodzące skłoniły Sąd do uznania, że dla osiągnięcia

wobec oskarżonego celów stawianych wymiarowi kary wystarczające będzie wymierzenie kary grzywny. Tym samym Sąd uznał za zasadne wymierzenie oskarżonemu za każdy czyn kary grzywny w wysokości 80 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na 10 PLN. Sąd stanął na stanowisku, że kara w powyższym wymiarze, oscylująca w dolnej połowie ustawowego zagrożenia, jednak powyżej minimalnego jego progu, stanowi karę adekwatną do stopnia winy oskarżonego, zestawionego ze stopniem społecznej szkodliwości zarzucanego mu każdorazowo czynu, a nadto jest w stanie spełnić cele stawiane wymiarowi kary w pierwszej kolejności w zakresie prewencji indywidualnej, uświadamiając oskarżonemu, że czyny jego spotkały się z potępieniem ze strony wymiaru sprawiedliwości i powstrzymując go od ponownego popełnienia przestępstwa w przyszłości, a także w zakresie prewencji generalnej, stanowiąc czytelny sygnał dla członków społeczeństwa, że popełnianie przestępstw jest nieopłacalne i

	każdorazowo spotka się z nieuchronną karą.	
II	<p>Wskazać należy, iż Sąd przy ustalaniu wymiaru kary łącznej może zastosować jedną z trzech dostępnych metod: absorpcji, kumulacji oraz asperacji. Istotą metody absorpcji jest maksymalne obniżenie wymiaru kary do wysokości najwyższej z wymierzonych wobec skazanego kar. Stosowanie tej metody winno mieć miejsce w sprawach dotyczących sprawców najlepiej ocenianych, których proces resocjalizacji jest wysoce zaawansowany. Kolejna metoda – kumulacji polega na zsumowaniu wszystkich wymierzonych wobec skazanego kar podlegających łączeniu. Metoda ta znajduje zastosowanie w sytuacji, gdy skazany jest zdeprawowany, nie ma co do niego żadnej pozytywnej prognozy i w konsekwencji nie ma podstaw, by stosować instytucje mające na celu ułatwienie zakończenia kary. Metoda asperacji jest niejako metodą pośrednią, łączącą w sobie elementy dwóch pozostałych. Jest to metoda preferowana zarówno na gruncie doktryny, jak też orzecznictwa, zaś pozostałe metody dają się zastosować jedynie w wyjątkowych sytuacjach (vide A. Marek:</p>	

Komentarz, Kodeks karny, Warszawa 2004 rok s. 293; wyrok SN z 2 grudnia 1975 roku sygn. akt Rw 628/75, OSNKW 1976/2/33, wyrok SA w Katowicach z dnia 13 listopada 2003 roku, sygn. akt II AKa 339/03).

Odnosnie samego wymiaru kary łącznej Sąd miał na uwadze, iż o ile na wymiar kary łącznej nie ma już wpływu stopień zawinienia ani stopień społecznej szkodliwości poszczególnych przestępstw, o tyle popełnienie wielu przestępstw, za które orzeczono kary podlegające obecnie łączeniu, ma duże znaczenie przy wymiarze kary łącznej (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dn. 20.05.2008r. o sygn. II AKa 129/08, LEX nr 466456).

Sąd stanął na stanowisku, że w sprawie niniejszej brak jest jakichkolwiek tego typu okoliczności, które uzasadniałyby wymierzenie kary łącznej w oparciu o zasadę absorpcji. Wymiar kary na zasadzie kumulacji Sąd uznał natomiast za niezasadnie surowy. Dlatego też Sąd doszedł do przekonania, że orzeczona wobec oskarżonego kara łączna winna zostać ukształtowana w oparciu o zasadę asperacji. W tym stanie rzeczy Sąd

uznał, że G. W. winna zostać wymierzona kara łączna grzywny w wysokości 160 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na 10 PLN. Sąd miał w sposób szczególny na uwadze, że przy wymiarze kary łącznej pod uwagę należy brać przede wszystkim względy prewencji indywidualnej i ogólnej. Wymierzając karę łączną Sąd musi każdorazowo uwzględnić potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa - kara, także orzeczona jako kara łączna, powinna wpływać na przekonanie, że popełnianie przestępstw nie może ująć bezkarnie i spotyka się ze sprawiedliwą karą. W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że kara łączna, orzeczona w powyższym wymiarze, będzie z jednej strony wystarczająca dla wdrożenia oskarżonego na przyszłość do przestrzegania porządku prawnego, z drugiej zaś strony - iż kara ta pozostaje zgodna ze społecznym odczuciem sprawiedliwości, czyniąc zadość dyrektywom wymiaru kary, sformułowanym w stosunku do orzekania w ramach kary łącznej. Przywołane okoliczności upoważniają zdaniem Sądu do stwierdzenia, że wymierzona kara łączna stanowić będzie prawidłową z punktu

	widzenia prewencyjnego reakcję na popełnione przez oskarżonego czyny.		
1.1Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU			
Oskarżony	pkt	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
1.6. inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			
1.Koszty procesu			
Punkt wyroku	Przytoczyć okoliczności		
III	O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 627 kpk.		
1.1Podpis			